

victimæ maculatæ in Taurobolio apud collem Vaticanum Romæ, transferebantur cum ARA, & BUCRANIO in Coloniam, ubi decretum fuerat sacra Matris Deum Magnæ Idææ peragere ritu Romano per Sacerdotes exornatos occa-

A bo, & corona à Quindecimviris sacris faciendis. Præstat inscriptionem illius aræ Lugdunensis cum prototypo à me inspecto exactè congruentem ex libro laudato P. de Colonia mutuari.

TAVROBOLIO MATRIS D M I D
QVOD FACTVM EST EX IMPERIO MATRIS D
DEVM

PRO SALVTE IMPERATORIS CAES T. AELI
HADRIANI ANTONINI AVG. PII PP
LIBERORVMQVE EIVS
ET STATVS COLONIAE LVGV DVN
L. AEMILIVS CARPVS IIIII VIR. AVG. ITEM
DENDROPHORVS

Hic visitur insculptum Caput Tauri, seu Bucranium coronatum. Subtus legitur:

VIRESEXCEPT EX VATICANO TRANS
TVLIT ARA ET BVCRANIVM
SVO INPENDIO CONSECRAVIT
SACERDOTE

Q. SAMNIO SECVNDO AB XV VIRIS
OCCABO ET CORONA EXORNATO
CVI SANCTISSIMVS ORDO LVGV DVNENS
PERPETVITATEM SACERDOTI DECREVIT
APP. ANNIO ATILIO BRADVA T. CLOD. VIBIO
VARO COS

In sinistro latere ejusdem aræ insculptum est Cranium Arietis indicium Criobolii.

Dextro autem in latere cultri figura visitur cum literis

CVIVS MESONYCTIVM
FACTVM EST V ID. DEC.

Aptè observat doctus Interpres hujus monumenti, ex Tertulliano, Ambrosio, Firmico Materno, aliisque Scriptoribus antiquis, à *Dia-bolo*, *cujus sunt partes invertendi veritatem*, institutum fuisse, ut ipsas quoque res Sacramentorum Divinorum (verbis utitur Tertulliani) in idolorum mysteriis emulatur. *Tingit & ipse utique credentes & fideles suos, expiationem de lavacro reponnit.* Firmici quoque verbis ostendit, inter errores profanarum religionum à spiritu mendacii subdole inductam credulitatem expurgandorum criminum per sanguinem victimæ, ante aras idolorum profusum, & ritu descripto per Aufonium in Taurobolio, & Criobolio ita conspersum, ut eo cruore, quasi rore deplente, perfunderentur membra, ac vestes Sacerdotis initiandi sub scrobe latentis. His nempe syncopantiis conabatur impietatis magister, & Deo rebellis spiritus illudere sanctioribus mysteriis utriusque Testamenti, traducens ad abusum superstitionis consperzionem Sanguinis Divino jussu à Moysè adhibitam in consecratione Pontificis Aaronis, ejusque filiorum; & sacrilego ausu tentans scæda illa simulacra lotionis opponere dogmatibus spei, ac fidei nostræ, docentis, per Christi Sanguinem pretiosum purgari nos, & consecrari filios in salutaris lavacro baptismi; Sacerdotes verò dedicari in eodem sanguine per unctionem ordinis, & signi ab æterno Pontifice instituti. Sed inspectio marmorum memoratorum declarat, longius provectas artes, licet irritas, & invidiam maligni spiritus. Eo enim dementia processit; ut cogitaverit de subvertenda Hierarchia Ecclesiæ, idque speraverit se assecuturum, si scædatoribus suis inspiraret, ut è Vaticano, ubi Christianæ communionis centrum fixerat Petrus, Auctore Christo, diffunderet ille mysteria Matris Deum Idææ auctoribus Quindecimviris in orbem Romanum. Videbat hostis humani generis, à successibus Petri post ejus obitum Episcopos ablegari, perinde ac Petrus consueverat, per orbem universum: & unitatem Ecclesiæ servari per nexum Sacerdotii Maximi divinitus institutum; cum nutu Principes Episcopalis Ordini-

B nis omnia membra colligi in Conciliis, & dirigi legibus cerneret; moderante rem Christianam universam eo, qui in Petri cathedra successor, & navarchus federet quasi ad clavum Reipublicæ Christi Vicarius Episcopus Romanus. Commentus itaque est inimicus veritatis, & religionis, ex vicinia Petri cathedræ suos hierarchas ablegare in Provincias, & Colonias Romani nominis. In Vaticano, nempe in crepidine solii Petri, aras Mithræ, Ididis, & Matris Magnæ, Taurobolia, Criobolia, & ejusmodi portenta numinum, ac mysteriorum ita fundare aggressus est, ut indè proferre impium cultum utrobique posset, in Orientem & Occidentem; quod insinuat non obscure inscriptio Græca sup. n. 22. Neque aliter sentire suadet. C Epochæ Translationis sacrorum in Lugdunensi marmore consignata. Observat enim oporturè P. de Colonia cum pluribus eruditis, ante imperium Antonini Pii non reperiri ullum Taurobolium, ejusve ritum Romæ translatum; sed neque ullum Romæ, aut in Provinciis peractum, aut perceptum antiquis in monumentis, aut historicis memorari. Quare colligere possumus, circa eam ætatem, qua ordinandis Imperii Provinciis Hadrianus, & Antoninus occupabantur, & qua Episcopalia sedium ordinandarum par cura detinebat Petri successores, dum isti ad Apostolorum tropæa paulò ante constructa per Evaristum, in confessione B. Petri Clerum colligentes, & Episcopos, Presbyteros, Diaconos initiatos sacris ordinibus hinc ablegantibus ad Christiana sacra, qua in suburbicariis sedibus, qua in Titulis Urbanis, qua in Provinciis exercenda, etiam in toto divisæ Orbe Britannis; eâ, inquam, ætate, qua nostræ Religionis Antistes summi ita procurabant sacrum Christi Principatum, & Sacerdotium, Quindecimviri sacris faciendis, alique Dæmonum mystæ Idolum Dagon contra Arcam Domini erigentes, ad radices Vaticani collis instituerunt Taurobolia, & Criobolia Matris Magnæ, & occabo ornatos, & coronatos Sacerdotes cum ara, & viribus, & bucranio indè perceptis miserant in Colonias ad contagium superstitionis suæ Provinciis inferendum.